

Levi Polak

Zondag 15 maart 14.38 Van de omgeving herken ik niets. Denken gaat me sowieso slecht af. Ik meen te weten wie ik ben, al kost het best wat moeite. Waar en in wiens bed ik lig...? Het lijkt op een ziekenhuis. Overal slangen, infuusflessen met bloed en naar ik vermoed zoutoplossingen. En een zuurstofgeval in beide neusgaten. Volgens mij ben ik in goede handen en slaak een zucht van verlichting. Dan blijkt al rap dat het met de gezondheid iets minder goed is gesteld. Ribben en longen vinden dat gezucht een minder strak plan en protesteren hevig.

Wat doe ik in vredesnaam in een ziekenhuis? In mijn hoofd is het een complete chaos. Flarden van wazige beelden over drugssmokkel en een ambassade komen voorbij. Er staat me vaag iets bij over een bloedmooie, roodharige jongedame op het boekenbal. O ja, daar liep ook een kale Oekraïner rond. Dreef die niet een paar uur later hartstikke dood op zijn buik in het IJ? Vermoord? En ik ben ontvoerd, gegijzeld en mishandeld door een Oost-Europese bende. Er valt me ook iets in over een inbraak in het appartement van mijn vriend John Boskamp. De vraag is, vanwaar die inbraak en waarom werd ik ontvoerd? En waarnaar waren die inbrekers op zoek? Wacht eens...John zit voor zijn werk in Argentinië en ik heb er de nacht doorgebracht met die jonge meid. Hoe heet ze verdomme ook alweer? Net als die dooie Oekraïner, geen idee. Wacht...Annabel. Ja, Annabel. Zo heet ze. En Dimitri Tsjechov is, of was, de naam van die

kale Oekraïner. Om zeep gebracht door mijn ontvoerders. De eerste kwartjes beginnen langzaam te vallen.

Kennelijk heeft “mission control” in de smiezen dat een patiënt is ontwaakt. Nog tijdens mijn eerste grimas – met dank aan de pijnlijke ribbenkast – meldt zich een verpleegster aan mijn bed.

‘Hallo, meneer Klein. Welkom in het Havenziekenhuis in Rotterdam. Kunt u aangeven of u pijn heeft?’

‘Hallo..., mevrouw,’ zeg ik zo suf als een konijn.

‘Pijn...? Ja...en...ah. Mijn hoofd...neus, ribbenkast...en mijn linkervoet. Kan dat kloppen?’

‘Het is úw lichaam, meneer Klein,’ zegt ze lief lachend om zich vervolgens aan mij voor te stellen.

‘Mijn naam is Nancy, de verpleegkundige hier op de afdeling intensive care. De artsen hebben u een aantal dagen in coma gehouden. Afgelopen dinsdagavond bent u hier in zorgwekkende toestand binnengebracht en met spoed geopereerd. U was er erg slecht aan toe. Een bloedprop in de hersenen, schedelbasisfractuur, vier gebroken en twee gekneusde ribben, een gebroken neus, gecompliceerde enkelbreuk plus de nodige schaafwonden en bloeditstoringen over uw hele lichaam. Uw ontvoerders hebben u ernstig toegetakeld. We gaan u iets tegen de pijn geven. De dokter komt zo bij u langs. Ook de politie wil u graag spreken. Uiteraard pas na toestemming van de arts.’

Dat ik ontvoerd ben, klopt dus. Maar verder...

‘Zo, dat is een...eh...hele waslijst met verwondingen. Ik vind het prima wat ze...met me willen...uitspoken.

Au...de afgelopen dagen zijn voor mij één groot, zwart gat. De hoeveelste is het vandaag?’

‘Zondag, 15 maart. U bent nota bene jarig vandaag. 65. Van harte gefeliciteerd.’

‘Pfff... Hieper de piep. Door omstandigheden geen feestje vandaag...dat zal je...eh begrijpen, hoop...ik.’

‘Ha, jammer, een verjaarspartijtje sla ik nooit af.’

‘Wanneer ben ik...binnengebracht?’

‘Dinsdagavond.’

‘Zoiets zei je al. Vijf dagen in coma? Dat is lang.

En...au...wat is er gebeurd en waar ben ik gevonden?’

‘Ze hebben u kunstmatig in slaap gehouden. U bent ontvoerd en ernstig mishandeld. Waar u bent gevonden? In de haven van Antwerpen.’

‘Een aardig eind weg. Hebben ze in Antwerpen geen...ziekenhuis?’

‘Met de traumahelikopter bent u naar hier vervoerd. Er ging een grote politieoperatie aan vooraf. Het schijnt er nogal heftig aan toe te zijn gegaan. Er zijn zelfs doden gevallen, zover ik begreep. Spannend. Gelukkig heeft u het overleefd.’

‘Vrees dat ik er weinig van heb meegekregen. Au...ik durf me nauwelijks te bewegen.’

‘Ik kom direct terug met de pijnstillers. O ja, u wordt 24 uur per dag bewaakt door een agent in burger bij de deur. Dat moet een geruststellende gedachte zijn.’

‘Ja en nee. Hij zit...daar...niet voor jandoedel.’

Twee keer knipperen met mijn ogen en twee heren in witte jassen staan voor mijn bed. Na een ijskoude stethoscoop op mijn borstkas en wat irritant getuur met een lampje in mijn ogen, vertrekt het tweetal weer en vult

zuster Klivia niet veel later mijn infuus met morfine en een slaapmiddel. Je zou er goddomme nachtmerries van krijgen.

Maandag 16 maart 2.30 De klok boven de deur geeft half drie aan. Het is midden in de nacht, vermoed ik. Langzaamaan krijgt de pijn in mijn lichaam de overhand. Op zoek naar het zusterbelletje. Het blijkt boven op mijn buik te liggen. Binnen een minuut staat ...